

Läs Skriften med konstant intresse

För sitt tempel i Jerusalem lät kung Salomon göra ett kopparhav för reningsvatten som "var tio alnar från ena kanten till den andra, helt runt och fem alnar högt. Ett snöre som var trettio alnar långt mätte omkretsen" (1 Kung 7:23). Bibelstället tillåter oss att räkna ut den matematiska konstanten pi (p) med stor noggrannhet, men kanske inte på det sätt som många tror.

Figur 2 visar bibelversen i en interlinjär översättning. Det engelska ordet *tape* (i den röda ringen) motsvarar det *snöre* som mäter omkretsen i den svenska översättningen. Ordet står två gånger märkta med bokstäverna K respektive Q. Det K-märkta ordet är ursprungligt, men felstavat. Detta upptäcktes då judiska skriftlärdade kopierade texten, men de ville inte ändra något eftersom de misstänkte att det kunde ligga en ännu djupare sanning bakom. Därför behöll man felstavningen och skrev det rättstavade ordet i marginalen istället, och det är detta som är Q-märkt i bilden.

Eftersom hebreerna inte hade några separata siffror använde man bokstäverna för detta ändamål istället. Det betyder att varje bokstav har ett definierat *talvärde*. Även orden har talvärden som är lika med summan av de ingående bokstävernans talvärden. Talvärdena för det två orden för "snöre" är 111 (den ursprungliga men felstavade K-varianten) respektive 106 (den rättstavade Q-varianten). Då har vi tagit bort den inledande (hebreiskan läses från höger) bokstaven som betyder "och". Det ursprungliga talvärdet av ordet snöre är alltså 111/106 gånger för stort, och då kan vi tänka oss att texten menar att även längden på snöret (omkretsen) ska ökas lika mycket. Om vi gör det får vi ett värde på pi lika med 3,14151..., ett tal som skiljer sig från det exakta först i femte decimalen! ($3,00 \times 111/106 = 3,14151\dots$)

7:23	וַיַּעַשׂ	אֶת	הַיָּם	מוֹצֵק	עֶשְׂרֵה	בְּאֵמָה	מִשְׁפָּתוֹ	עַד	-
	u·iosh	ath	- e·im	mutzq	oshr	b·ame	m·shpht·u	od	-
	and·he-is-making ^{do}	»	the·sea	being- ^c cast	ten	in·the·cubit	from·lip-of·him	unto	
	שְׁפָתוֹ	עֹגֵל	סָבִיב	וְחֲמִשׁ	בְּאֵמָה	קוֹמְתוֹ	וְקוֹה	וְקוֹ	שְׁלִשִׁים
	shpht·u	ogl	sbib	u·chmsh	b·ame	qumth·u	u·que	u·qu	shlshim
	lip-of·him	round	round-about	and·five	in·the·cubit	rise-of·him	and·tape	and·tape	thirty
	בְּאֵמָה	יָסַב	אֹתוֹ	סָבִיב	:				
	b·ame	isb	ath·u	sbib	:				
	in·the·cubit	he-is-surrounding	»·him	round-about					

Figur 2. Interlinjär översättning av 1 Kung 7:23. (Klicka på bilden så blir den större.)

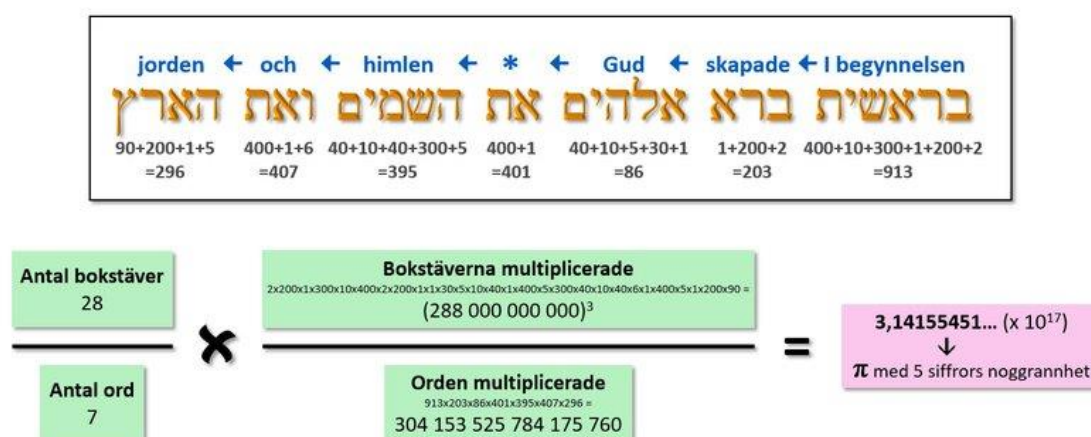
Det står naturligtvis varje läsare fritt att bedöma om detta är en tillfällighet eller inte. Men betänk att möjligheten till justeringen dyker upp på *det enda ställe* i Bibeln (förutom parallellstället i 2 Krön 4:2) där det går att räkna ut pi genom att dela en omkrets med en diameter. Dessutom är det talvärdet för *just omkretsen*, eller det snöre som mäter densamma, som behöver justeras för att få det noggranna pi-värdet.

Om Bibeln är Guds ord, varför är då inte värdet på pi exakt angivet? Det beror på att det är omöjligt. pi är ett så kallat irrationellt tal vilket betyder att det inte kan skrivas som bråk- eller decimaltal utan att använda ett oändligt antal siffror, och så många siffror får inte plats i Bibeln. Däremot är noggrannheten remarkabel. Om vi omvandlar den till längd så måste man ha mätt den cirka 15 meter långa omkretsen på kopparhavet exaktare än en halv millimeter för att kunna räkna ut pi med den uppnådda noggrannheten. Dessutom måste formen varit helt rund och inte tillplattad eller oval. Allt detta var naturligtvis omöjligt, och det hela visar att pi är medvetet inlagd i texten av någon med teoretiska kunskaper om matematiska konstanter.

Men pi dyker faktiskt upp med motsvarande noggrannhet även i Bibelns första vers, Första Moseboken 1:1. Längst upp i figur 3 finns hela versen på hebreiska och på svenska. Läs från höger till vänster. Under de hebreiska bokstäverna finns deras talvärden, och de har också adderats till ordens talvärden. Undre delen av figuren visar en uträkning som ger pi: Ta antalet bokstäver i versen (28 stycken) och dela med

antalet ord (7 stycken). Multiplicera sedan denna kvot med förhållandet (divisionen) mellan produkten av (talvärdet för) bokstäverna och produkten av (talvärdet för) orden. (Ja det var krångligt, men se figuren.) Detta ger pi med fem siffrors noggrannhet (bortsett från alla nollor på slutet). Den skeptiske uppmuntras att kontrollera beräkningen själv. Alla uppgifter som behövs finns i figuren.

Resonemanget har två svagheter. Dels finns det många frihetsgrader då man väljer på vilket sätt man ska manipulera med talen, och dels ger beräkningen många oväsentliga (?) decimaler. Men Bibeln har ett underbart sätt att bekräfta att vi tänkt rätt. Om samma beräkning utförs för Nya testamentets skapelseverser – *I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud* (Joh 1:1) – så fås en annan grundläggande matematisk konstant med motsvarande noggrannhet, nämligen basen för den naturliga logaritmen betecknad *e*. Beräkningen utförs inte här men författaren har själv kontrollerat den. Resultatet blir 2,718312812... x10⁹ som är de fem första siffrorna av *e*. Avvikelserna från de exakta värdena av pi och *e* är inte bara små utan också anmärkningsvärt lika: 0,0012 procent för pi respektive 0,0011 procent för *e*.

Figur 3. Pi i 1 Mos 1:1. (Klicka på bilden så blir den större.)

Ånyo står det läsaren fritt att bedöma trovärdigheten, men besinna att det inte är två verser vilka som helst som uppvisar möjligheten att vaska fram de matematiska konstanterna. Det är de två "skapelseverserna" från Gamla respektive Nya testamentet. Märk också hur testamentena knyts ihop till en sammanhängande enhet.

Men det kommer mera! Tillsammans kan de två skapelseverserna (1 Mos 1:1 och Joh 1:1) faktiskt generera ytterligare en konstant. Det är den så kallade *finstrukturkonstanten*, förkortad *alfa*, som anger den elektromagnetiska kraftens styrka. Den skiljer sig väsentligt från pi och *e* i så motto att det är en fysikalisk konstant (som måste mätas) och inte en matematisk (som kan räknas ut). Men alfa är dimensionslös (den saknar enhet) vilket betyder att den är densamma oavsett vilket enhetssystem som används. Finstrukturkonstanten är en kvadrat av en annan fysikalisk konstant där den så kallade *kopplingskonstanten* ingår, och därför kvadrerar vi talvärdet för 1 Mos 1:1 och ser vad som händer. Vi får alfa med en noggrannhet av 0,027 procent (även här bortsett från nollorna). Om vi däremot lägger talvärdena från 1 Mos 1:1 (= 2701) och Joh 1:1 (= 3627) efter varandra (27013627) och kvadrerar så erhåller vi alfa med 0,0001 procent's noggrannhet. (270136272 = 7,297 360 x 10¹⁴ och alfa = 7,297 352 x 10⁻³.)

Guds skapelse är matematiskt uppbyggd och baseras i stor utsträckning på konstanterna pi, *e* och alfa. Eftersom Gud skapade genom sitt Ord borde det inte vara förvånande att hitta dessa konstanter i hans Ord. Ändå känns det ovant, kanske ansträngt och till och med lite kusligt då vi nu verkar ha gjort det. Men samtidigt oerhört trosstärkande. Det är helt uppenbart att Gud har järnkoll både på sitt Ord och på sin skapelse!

De flesta uppgifter är från Vernon Jenkins webbsajt www.whatabeginning.com.

Det följande numret av Genesis (2/2016) innehöll följande replikskifte gällande artikeln:

Vesa och Aila Annalas kritik 1:

(Tyvärr fungerar inte de hebreiska fonterna (understrukna) i denna artikel.)

I Genesis nr 1, 2016, var det en intressant rubrik i Anders Gärdeborns artikel: *Läs Skriften med konstant intresse!* En mycket viktig uppmaning. Artikeln innehöll dock ganska komplicerad sifferexercis, gematri, som många, både judar och kristna, under århundradenas lopp ägnat sig åt. Det finns anledning att betrakta saken ur lite olika perspektiv.

Intresset för att försöka räkna ut bokstävernas och ordens talvärde har vuxit fram i olika former sedan andra århundradet, först inom den rabbiniska traditionen men sedan även bland en del kristna. Det har dock förekommit utanför Bibeln redan flera århundraden f.Kr. Många komplicerade räknesätt har tagits fram, ofta bara i syfte att underlätta memoreringen men också för att få texten att se ut som innehållande hemlig, esoterisk kunskap. Räknesätten är så många att det inte är realistiskt att ens försöka exemplifiera dem i en sådan här kort reflektion som denna; på sina håll har man t.o.m. uppmanat läsaren att själv skapa sitt eget sätt. Bara i den judiska Kabbalan finns nio olika beräkningsmetoder. Kort sagt talar vi om ett mycket subjektivt företag, redan av den enkla anledningen att även när man kanske i princip kan vara överens om en bokstavs talvärde kan det vara svårt att vara säker på det, exempelvis den första bokstaven a alef, har ett talvärde ett, men kan faktiskt också bl.a. betyda ettusen.

Även det räknesätt som den nämnda artikeln i Genesis representerar innehåller flera svåra problem. Bara ett par exempel, först i figur 2, 1 Kung. 7:23: hwEq.W *u-que* resp. wq'w> *w-qav* (engelsk transkribering i figuren skiljer sig från vår); påståendet om rätt- och felstavning verkar vara ett missförstånd. K syftar helt enkelt på *ketiv*, "det skrivna", och Q på *qere*, "det lästa". Frågan gäller alltså inte om rätt resp. fel, utan hur ordet skrevs resp. lästes.

Man har i texten från 1 Mos. 1:1 utgått ifrån den masoretiska text som de judiska lärda (masoreter) vokaliserade på 600-talet e.Kr. I den äldre hebreiskan fanns varken vokaler, mellanrum mellan orden eller skiljetecken. Därmed kan det diskuteras vad vi räknar som ord, om de i detta fall är 7 som artikelförfattaren utgår ifrån, eller fler, vilket påverkar kalkylen avsevärt.

Redan i första ordet i Bibeln, "i begynnelsen", tyviParEB. *b-reshit*, har vi en preposition, *b-*, och formen *reshit* av *rosh* ("ända", "huvud", här: "begynnelse"). Prepositionen skrivs ihop med substantivet, men ska de betraktas som ett eller två ord? Mitt i figur 3 finns också hebreiskans objektsmärke, tae *et*, och lite senare taeiw> *w-´et*, som där översätts "och". "Och" kan där betraktas som ett självständigt ord, ja, men objektsmärket *et*?

Vi har också artikeln h: *ha* både framför ordet "himmel" (eg. "himlar") och "jord". I hebreiskan brukar man skriva ihop artikeln med substantivet, ja, men om man vill kan de också ses som två skilda ord.

Det lilla w eller W, bokstaven *waw* (här med punkter som vokaltecken), som ofta betyder "och", har också andra funktioner, som dock inte syns i det aktuella exemplet. Ofta markerar *waw* s.k. konsekutivformer i verb, sp. i berättande text, som just på en rad ställen i skapelseberättelsen, och skrivs då i början av verbet. Det kan också fungera som vilbokstav för o (bokstav som den aktuella vokalen "vilar på"), t.ex. formen yheiAla// av "Gud" (t.ex. i Ps. 18:47). Samma form är dock lika korrekt att skriva yhel{a/, alltså utan vilbokstav. Det påverkar talvärdet om vilbokstaven finns där eller inte. Vad som kan räknas som en självständig bokstav eller ett ord är alltså inte alltid så entydigt.

Dessa exempel får räcka för att visa att även om man bara hade *ett* sätt att läsa bokstävernas talvärde är det inte alltid så lätt att över huvud taget räkna något talvärde av orden, eller ens av bokstäver, eftersom antalet ord kan räknas på olika sätt och eftersom t.ex. *waw* har olika funktioner och kan ibland utlämnas eller läggas till utan att på något sätt ändra på själva ordet. Problematiken växer ännu mer när vi vet att det finns många sätt att räkna ut siffror av ord och bokstäver.

De första orden i Bibeln har också räknats på andra sätt än vad den nämnda Genesis-artikeln representerar och gett helt andra, t.o.m. ganska förbluffande resultat, som vi dock inte har utrymme att gå in på här.²

Vad beträffar hänvisningen till Joh. 1:1 i artikeln låter den sig inte granskas eftersom källhänvisning saknas och det går inte att veta på vilka grunder som författaren kontrollerat den. Men generellt sett gäller samma resonemang hela Bibeln; mycket kan räknas ut i nästan vilken vers som helst om man bara väljer "rätt" metod.

Det viktigaste är dock att Bibeln inte använder bokstäver för att ange siffror, förutom i enstaka undantagsfall i vissa handskrifter (som siffran 666 i Upp. 13:18, men även den skrivs med ord i de bästa handskrifterna som bibeltexten följer; de ovanligare finns i notapparaten). Man skriver t.ex. antalet skapelsedagar, sex, med bokstäver, liksom hur gamla olika människor blev eller hur många hästar som Salomo hade o.dyl. Det hade ju varit ganska enkelt att använda bokstäver som siffror om man hade velat utnyttja deras talvärde, särskilt när man behöver skriva tre- eller flersiffriga tal av någonting, men så är inte fallet normalt. Anade man redan då riskerna för subjektiva tolkningar och valde därför att uttrycka de olika siffrorna med ord?

Paulus antyder en viktig princip för läsningen av sina brev som tryggt kan och bör tillämpas på hela Bibeln: "I det som vi skriver till er ligger ingenting annat än det ni läser och även kan förstå. Och jag hoppas att ni helt skall förstå" (2 Kor. 1:13). Vi behöver inte söka efter komplicerade talvärden i bibeltexten, eftersom Gud gjort sig själv, sin allmakt och sin djupa vishet känd i bibelordet som bara behöver läsas innantill.

Komplicerade kalkyler av bokstävernas och ordens eventuella talvärde säger kanske mer om människan än om Gud: som skapad till Guds avbild har människan en ofattbar hjärnkapacitet och därmed också en förmåga att räkna ut både ett och annat – också i många andra sammanhang än i Bibeln, om man bara väljer ett tillämpligt sätt. Studier av dessa oerhört komplicerade mänskliga kalkyler gör en snurrig – försök bara googla en stund på "gematri", läs och begrunda! Guds vishet och djupet i Bibelns budskap kan faktiskt observeras på betydligt enklare och otvetydiga sätt.

Aila och Vesa Annala

1 För den intresserade, se t.ex. Nationalencyklopedin, "talmystik", <http://www.bibeln.se/las/uppdelning/t/talmystik> och https://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/judaica/ejud_0002_0007_0_07165.html, http://hebrew4christians.com/Grammar/Unit_Eight/Hebrew_Gematria/hebrew_gematria.html

2 För den intresserade, se t.ex. <http://www.biblegematria.com/the-number-of-the-beast.html>

Anders svar 1:

Tack Vesa och Aila Annala för er mycket konstruktiva kritik av min artikel. Jag håller med er om att området har missbrukats oerhört, och internet översvämmas av krystade önsketänkanden från sådana som tror sig funnit något. Därför är en stor försiktighet påkallad. Men det finns också den motsatta risken att kasta ut barnet med badvattnet. Om koderna finns där får vi inte döma ut dem av den anledningen att de så ofta övertolkas och missbrukas. Vi får inte hemfalla åt "guilt by association".

Annalas ifrågasätter försöken att i bibeltexten hitta "hemlig, esoterisk kunskap", och *det gör jag också*. Jag finner ingen som helst anledning till att Gud skulle ha gömt någonting när hela syftet med Bibeln är att *uppenbara* kunskap. Nej, avsikten med Bibelns koder är inte att förmedla esoterisk eller profetisk kunskap utan att *autentisera* texten. De utgör

en äkthetsstämpel som bekräftar att Skriften måste ha ett ursprung långt bortom mänskligt intellekt och förmåga. Därför citerar jag gärna samma bibelord som Annalas: "I det som vi skriver till er ligger ingenting annat än det ni läser och även kan förstå." (2 Kor 1:13)

Annalas ger som ett exempel på ett "svårt problem", att jag kallat de alternativa skrivningarna för ordet *snöre* i 1 Kung 7:23 för rätt- respektive felstavade, medan de två varianterna i verkligheten anger "det skrivna" respektive "det lästa" ordet. Jag ger Annalas rätt i att "felstavat" är ett olyckligt ordval från min sida när det handlar om att något ska uttalas annorlunda än det skrivs, men det påverkar på intet sätt slutsatsen att de båda ordens talvärden kan användas för att räkna ut pi.

Ett huvudargument i kritiken är att "mycket kan räknas ut i nästan vilken vers som helst om man bara väljer 'rätt' metod". Ja, och därför är bekräftelser viktiga. Det är avgörande att det går att räkna ut den matematiska konstanten *e* i Joh 1:1 med *samma* metod som man kan beräkna *pi* i 1 Mos 1:1. Det är inte vilka matematiska konstanter som helst utan kanske de två viktigaste, och det är inte vilka två verser som helst utan GT:s respektive NT:s "skapelseverser", de enda (såvitt jag kan se) i hela Bibeln som börjar med "I begynnelsen...". Dessutom blir noggrannheten i beräkningarna nästan identiska: 0,000012 för pi respektive 0,000011 för e. Att all denna överensstämmelse är ett önsketänkande har jag mycket svårt att tro. Det verkar för mig som att det finns någon som vill säga oss något. (För den efterfrågade referensen till Joh 1:1 hänvisar jag till interlinjärversionen av bluletterbible.org. De kompletta uträkningarna finns på min webbsajt.)

En stor del av Annalas kritik tar fasta på att antalet ord i 1 Mos 1:1 kan räknas på olika sätt, och de har naturligtvis rätt i att om antalet inte är sju så faller mycket av det jag säger pladask. Alla de ställen jag hittat som delar upp den masoretiska texten i ord innehåller dock sju ord, även dem där antalet saknar betydelse. Ytterligare en faktor som talar för att sju ord är det "korrekta" antalet är att med denna indelning så uppträder andra och överlappande koder i versen. Jag tror det är detta Annalas menar med att "de första orden i Bibeln har också räknats på andra sätt... och gett helt andra, t.o.m. förbluffande resultat". Varje bokstav i versen är alltså en ingrediens i flera olika *sammanflätade* koder, men detta styrker enligt min mening slutsatsen om en övernaturlig design snarare än motsatsen.

En sådan sammanflätning finner vi även i den genetiska koden, där varje kemisk bokstav används av i genomsnitt sex olika koder.² Skapelsetroende har med rätta använt detta faktum som evidens för ett gudomligt ursprung bakom DNA-koden, och nu har vi möjlighet att göra detsamma för de matematiska strukturerna i Bibeln. Det går också att argumentera för att det är *samma* Gud som ligger bakom både DNA och Bibeln genom att Han har "stämplat" båda kodsystemen med talet 37. Min artikel i Genesis 3/2014 visar att talet genomsyrar 1 Mos 1:1,³ och forskare helt utan bibliska ambitioner har funnit att samma tal (37) genomsyrar också den genetiska koden.⁴ *Livets språk* finns i genetiken, Jesus är *livets Ord* (1 Joh 1:1) men också *begynnelsen* (Joh 8:25, Upp 21:6), den Begynnelse i vilken Gud skapade himmel och jord (1 Mos 1:1). Då kanske Jesus själv kan kopplas till talet 37? Jadå, båda de grekiska namnen *Jesus* och *Kristus* har talvärden (888 respektive 1480) jämt delbara med 37. Det tycks mig att vi är en djupt liggande sanning på spåren.

Slutligen, jag är osäker på om jag själv gillar Bibelns matematiska strukturer. Jag har ingen aning om hur det kan bli som det blir, och koderna fyller mig med en kuslig bävan över vem som måste ligga bakom. Jag försöker omvandla denna skräckblandade förundran till en sådan gudsfruktan som Bibeln uppmanar till. Om jag – och kanske andra – lyckas med detta tror jag koderna har fyllt sitt syfte: att skapa ett genuint förtroende för Gud och hans Ord.

Anders Gärdeborn

1. <http://masterdirigentsverk.se/forklaringar.html>. Klicka på "Beräkning av matematisk konstanter".

2. Carter: Evolution's Achilles' heels, Creation Book Publishers, 2014, sid. 48-77.

3. Artikeln finns på http://masterdirigentsverk.se/artiklar/matematik_i_bibeln.html.

Sannolikheten

att talet 37 dyker upp på detta sätt av en slump är en på 1,6 biljoner (1,6x10¹²),

se <http://masterdirigentsverk.se/forklaringar.html>.

4. https://www.researchgate.net/publication/256719897_The_Wow_signal_of_the_terrestrial_genetic_code.

Vesa och Aila Annalas kritik 2:

Anders förbiser faktumet att det finns så många olika sätt att räkna talvärdet, bara i kabbalan upp till 9.

Anders tar inte heller ställning till det vi ville understryka (citat ur vår artikel): Det viktigaste är dock att Bibeln inte använder bokstäver för att ange siffror, förutom i enstaka undantagsfall i vissa handskrifter (som siffran 666 i Upp. 13:18, men även den skrivs med ord i de bästa handskrifterna som bibeltexten följer; de ovanligare finns i notapparaten). Man skriver t.ex. antalet skapelsedagar, sex, med bokstäver, liksom hur gamla olika människor blev eller hur många hästar som Salomo hade o.dyl. Det hade ju varit ganska enkelt att använda bokstäver som siffror om man hade velat utnyttja deras talvärde, särskilt när man behöver skriva tre- eller flersiffriga tal av någonting, men så är inte fallet normalt. Anade man redan då riskerna för subjektiva tolkningar och valde därför att uttrycka de olika siffrorna med ord?

Vi vill också påpeka att i Nya testamentet finns inga exempel på, eller ens antydningar om att nytestamentliga författare skulle ha läst in några talvärden, exempelvis i skapelseberättelsen, eller läst ut talvärden ur gammaltestamentliga texter, så som Anders förespråkar i sin artikel.

Aila och Vesa Annala

Anders svar 2:

Jag har redan förklarat mig enig med Annalas att det finns otaliga exempel på krystade och osakliga försök att hitta koder i Bibeln, och att därför kritisera mig för kabbalans 9 sätt att räkna talvärden är "guilt by association". Jag har bara använt ett system, det enklaste och vanligaste så kallade *mispār hechrachi*. Dessutom gör sammanflätningen av koderna att det är omöjligt att själv konstruera ett system som stämmer i alla dimensioner samtidigt.

Att Skriften inte använder bokstäver för att ange siffror är självklart eftersom man inte började bruka detta sätt att skriva tal förrän efter att Bibeln var skriven, åtminstone Gamla testamentet. Men att människan hittat nyckeln efter att koden producerats styrker snarare slutsatsen om ett icke-mänskligt ursprung. Koderna måste ha funnits där redan när Gud inspirerade bibelförfattarna men upptäcktes inte förrän senare. Detta är ingalunda unikt, för det finns också annat i Skriften som Gud väljer att avslöja progressivt, till exempel Daniels profetior som "*ska förbli gömda och förseglade till den sista tiden*" (Dan 12:9).

I nästa vers säger Daniel att "*de förståndiga ska förstå det*" vilket för tankarna (åtminstone mina) till Upp 13:18: "*Den som har förstånd ska räkna ut vilddjurets tal, för det är en människas tal.*" Här verkar Jesus själv ge legitimitet åt att försöka förstå Bibelns koder vilket enligt min mening vida övertrumfar det faktum att de nytestamentliga författarna ingenting nämner om dem.

Anders Gärdeborn

1. <http://www.torahcalc.com/info/gematria/>.

Hebreiska alfabetet¹

Alef	א = 1	Tet	ט = 9	Pe	פּ פֿ = 80
Bet	ב = 2	Yod	י = 10	Tsadi	צ צִ = 90
Gimel	ג = 3	Kaf	כּ כִּ = 20	Qof	ק = 100
Dalet	ד = 4	Lamed	ל = 30	Resh	ר = 200
He	ה = 5	Mem	מּ מִ = 40	Shin	ש = 300
Vav	וּ = 6	Nun	נּ נִ = 50	Tav	ת = 400
Zayin	ז = 7	Samekh	ס = 60		
Het	ח = 8	Ayin	ע = 70		

1 => Det hebreiska alfabetet har inga versaler.

2 => Vissa bokstäver har två tecken. Det andra används i slutet av ord.